

Publicatiedatum:
4-02-2016
Geldigheidsperiode:
Kennisgroep:
IBR IB-niet winst/LB
Categorie:
Wet LB
Rubriek:
overig
Subrubriek:
Niet van toepassing

ET kosten (huisvestingskosten) en WKR

Vraag:

Ten aanzien van de extraterritoriale kosten (ET-kosten) gaat het om de vraag of de huisvestingskosten aangewezen kunnen worden als WKR eindheffingsloon. Hierbij gaat het zowel om eerste- als dubbele huisvestingskosten.

Antwoord:

Eerste huisvestingskosten

Ten aanzien van de eerste huisvestingskosten is in de wet een aanwijzverbod opgenomen voor de vergoedingen van de kosten voor een woning (art. 31, vierde lid, onderdeel b Wet LB). Deze bepaling sluit eerste huisvestingskosten uit als vergoeding en verstrekking in de zin van art. 31a, eerste lid, onderdeel f Wet LB. Daarmee zijn eerste huisvestingskosten ook geen vergoeding/verstreking meer in de zin van art. 31a, tweede lid Wet LB en kunnen het ook geen ET-kosten zijn in de zin van art. 31a, tweede lid, onderdeel e Wet LB. Dit kan een voor expats ingrijpende wijziging met financiële gevolgen zijn.

Standpunt Op basis van het huidige wettelijke systeem is het aanwijzen als eindheffingsbestanddeel van een vergoeding en verstrekking ter zake of in de vorm van een woning niet mogelijk (art. 31, vierde lid, onderdeel b Wet LB). In het beleidsbesluit van 11 februari 2004 onder punt 8 is opgenomen dat, voor zover de vergoeding of verstrekking uitgaat boven 18% van het loon, sprake

is van extraterritoriale kosten (Besluit van 11 februari 2004, nr. CPP2003/641M). Dit besluit is nog steeds van kracht en niet aangepast aan het systeem WKR. Met de invoering van de WKR is op dit punt geen wijziging beoogd. Vooruitlopend op een wetswijziging of een beleidsmatige aanpassing kan een hogere vergoeding of verstrekking dan 18% van het loon worden aangewezen als eindheffingsbestanddeel (gerichte vrijstelling in de zin van artikel 31a, tweede lid onderdeel e Wet LB).

Dubbele huisvestingskosten

Daarnaast is een veelvoorkomende situatie dat (ET) werknemers een vergoeding van de werkgever krijgen voor de zogenoemde dubbele huisvestingskosten. In dat geval kunnen deze kosten wel worden aangewezen als eindheffingsbestanddeel. Art. 31, vierde lid, onderdeel b, sub 2 Wet LB sluit deze dubbele huisvestingskosten niet uit. Voor werknemers zonder de 30% regeling is er geen probleem. De kosten kunnen ET-kosten zijn (artikel 31a, tweede lid, onderdeel e Wet LB). Ook komt het voor dat werknemers met een 30%-regeling daarnaast de dubbele huisvesting vergoed of verstrekt krijgen. In zo'n situatie is deze verstrekking belast, er kan immers geen sprake zijn van een dubbele onbelaste vergoeding of verstrekking. De vraag is of deze vergoeding of verstrekking in die situatie kan worden aangewezen als eindheffingsbestanddeel of dat dit strijdig met het gebruikelijkheids criterium (art. 31, eerste lid, onderdeel f Wet LB).

Standpunt Het is niet ongebruikelijk dat naast de 30%-vergoeding nog vergoedingen of verstrekkingen plaats vinden. Of anders gezegd het is niet ongebruikelijk dat hogere vergoedingen en verstrekkingen plaatsvinden dan het volgens de bewijsregel in aanmerking te nemen (maximale) bedrag. Daarbij is het evenmin ongebruikelijk dat de werkgever die belasting voor zijn rekening neemt. Onder de regeling van de vrije vergoedingen en verstrekkingen was het toegestaan dit als eindheffingsbestanddeel te beschouwen (art. 82, eerste lid, onderdeel i URLB 2001). In dit opzicht is met de invoering van de WKR geen wijziging beoogd. Een bovenmatige vergoeding of verstrekking van (in beginsel) extraterritoriale kosten kan worden aangewezen als eindheffingsbestanddeel voor de WKR zonder in strijd te komen met het gebruikelijkheids criterium.